

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 4. Vtrū[m] Filius Dei assumpserit intellectum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

ARTICVLVS IV.

Vtrum Filius Dei assumpserit Intellectum?

20
Affirma-
tur.

Respondetur affirmatiue. Et Probatur ist- dem rationibus quibus Articulus superior. Ostensum enim est in Christo esse animam, qua non potest esse sine potentia intellectiua.

Dices: Potentia intellectiua posset separari à substantia animæ: ergo etiamsi habuisset animam rationis capacem, potuisset nihilominus carere intellectu, cuius vicè impleset intellectus diuinus. Sed contra: Primò, Quia non potest separari sine maximo miraculo, quod non est ponendum sine euidenti causa. Secundò, Est contra finem Incarnationis, qui est curare peccatum, quod inhæret intellectui & voluntati. Tertio, Est contra perfectione illius animæ; careret enim vsu rationis, & libertate voluntatis; essetq; instar animæ brutalis, quæ neque Deum, neque diuina beneficia potest cognoscere. Quarto, Scripturæ tribuunt Christo Donum sapientie, intellectus, consilij, scientie &c. Iſaie 11. & alibi, Orare, mereri, admirari, esse mitem & humilem corde, quæ omnia pertinent ad intellectû & voluntatem humanam. Quarto, Intellectus si abfuisset, non potuisset suppleri ab intellectu Verbi; quia natura creata nõ potest vti intellectu diuino

Intellectus
neque po-
tuit, neque
debet ab
anima se-
parari.

ad intelligendum, cum nullum possit habere influxum in illum intellectum. Addo, Apollinaræ non tam ipsam potentiam intellectiua negasse assumptam, quam substantiam animæ, quæ parte intelligentiæ est capax. Argumenta Apollinaristarû non habent difficultatem. Vide Nazian. epist. 1. ad Chelidoniû, qui ea refert & soluit. Et Ambros. lib. de Dominicæ Incarnationis Sacramento c. 7.

Aduerte tamen Primè, Sicut Dominus assump- pit intellectum, ita etiam omnes alias animæ vi- res optime constitutas; vt voluntatem, appetitum sensitiuum, sensum interiorem sine quo non potuisset humano more operari, sensuq; omnes ex- teriores, & omnes vires ad vim vegetantem per- tinentes: nam hæc omnia pertinent ad hominis integritatè. Item assumpsit omnia accidentia na- turalia corpori humano. Quos autem assumpserit defectus, dicitur infra quæst. 14. & 15.

21
Assumpta
sunt omnes
vires
animæ.

Aduerte Secundò, Accidentia non esse imme- diatè assumpta, sicut anima, caro, ossa, sanguis & ceteri humores: sed mediatè dumtaxat. Ratio est, quia accidentia naturâ suâ nõ habent vllam sub- sistentiam, cum naturâ suâ respiciant alienû sup- positum cui inhæreant & innitantur. Vnde non debebant immediatè à Verbo terminari, sed à na- turâ humanâ, cui adherebant. Omnis autè substan- tia, siue sit perfecta siue imperfecta, habet aliquâ substantiam, saltem partialem; quia non respicit alienû suppositum: vnde conueniebat eam à Ver- bo suppleri, vt perfectissima esse hæc assumptio.

Accidentia
solum me-
diatè.

QVÆSTIO SEXTA.

De Ordine Assumptionis.

In Sex Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum Filius Dei Carnem assumpserit mediante Animâ?

1

Respondetur, Ordine dignitatis & causa- litatis assumpsit carnem mediante animâ. Probatur prior pars, Quia anima inter carnem & Verbum est dignitate media: ergo ordine dignitatis, caro assumpta est median- te anima. Patet Consequentia, Quia Deus infe- riora per media in seipsum reducit; vt homines per Angelos, & corporalia per spiritalia. Altera pars probatur, Quia anima est causa cur caro sit assumpta; nam caro non est assumpta nisi propter animam.

Quid sit
carnem as-
sumi me-
diante
anima,

Notandum Primò, Hanc conclusionem, Caro est assumpta à Verbo mediante anima; non esse sic in- telligendam, quasi caro non sit etiam immediatè Verbo vnita, ita vt eius propria substantia à Verbo suppleatur (hoc enim est manifestus error: nam sic Verbum non assumpsisset totam naturam humanam, nec esset homo;) sed quòd ipsa non sit assumpta, vel vnita Verbo propter seipsam, sed propter animam dumtaxat, vt sit eius instrumen- tum, in quo ipsa habeat suum naturalem statû & operationem; non enim caro congruens erat as- sumptioni, nisi ratione ordinis ad animam. Simili

modo dici posset caro & anima assumpta mediatè naturâ humanâ; quia natura humana finis erat huius assumptionis partium. Hoc modo explicata Conclusio est fide tenenda; habetur enim in VI. Synodo act. vltima. Eandem docent Patres: Na- zianz. Epist. priore ad Chelidonium. August. Epist. 3. ad Volusianum, & lib. de Agone Chri- stiano cap. 18. Damascenus lib. 3. de fide cap. 6.

Notandum Secundò, Non similiter dici ani- mam assumptam mediante carne: quia caro non est finis anima, sed compositum; non enim ani- ma existit vt carni bene sit, sed vt compositum existat: caro tamen est propter animam.

2
Anima
non est as-
sumpta
mediante
carne.

Notandum Tertio circa responsione ad 1. Est in ordine processionis creaturarum à Deo tam- quam à principio efficiente, vna sit ratio alterius; nam caro est propter animam, & corporalia pro- pter spiritalia, tamen non rectè diceretur caro creari mediante animâ, aut corpora mediante spiritu: per hoc enim significaretur spiritum & animam esse causam efficientem quasi instrumen- tariam creationis, vt volebant Platonici. Di- citur tamen rectè corpus assumi mediante ani- mâ; quia assumptio pertinet ad ordinem redu- ctionis rerum in Deum vt in finem: in quo ordi- ne vna creatura est finis alterius; & ita vna assu- mitur mediante alterâ, tamquam ratione finali. Sed, hoc totum pertinet ad modum loquendi:

Neque et-
iam creata
mediante
carne.

Ecce iij vnde